Ч. 650/орд.

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ

Рôкъ 1892. Выдано 17. Студня. Ч. XIII.

Ч. 84.

Пôдписанiи Архiепiскопы и Епiскопы Австрiи

вѣрнымъ своихъ дiецезiй

Миръ, спасенє и благословенє въ Iисусѣ Хрiстѣ нашôмъ Господѣ!

Любезнѣйшiи о Господѣ!

Горячо ожидана подѣя подає намъ способность поновно вспôльно до васъ промовити: се пятьдесятилѣтна рôчниця епiскопского рукоположеня. Сей епiскопскiй ювiлей мае однакожь не лише въ одной дiецезiи, не лише въ однôмъ краю, але всюды яко родинне торжество католицкои церкви обходити ся, понеже Боже Проповѣдѣнє того, котрый дня 19. лютого 1843. наслѣдникомъ Апостолôвъ зôставъ, ôдтакъ выбрало на єще высшое становиско, на наслѣдника св. Петра, головы Апостолôвъ. Епiскопске ювiлейне торжество єсть се, що мы урочисто обходимъ, а обходимо для того, позаякъ той, котрого сей ювiлей єстъ, єсть нашимъ Папою. Торжественна радôстъ иде черезъ свѣтову церковъ, бо се значитъ св. Отця почтити.

Христосъ засновавъ папство, установивъ епiскопскiй чинъ, и обое на всѣ часы до єдности апостольского чина сполучивъ.

Ôдъ Апостолôвъ почавши, ажь до насъ, вашихъ архіпастырѣвъ, дуже многî по собѣ епіскопскій чинъ держали; однакожь всѣ попередники зо своими наступниками сполученî сутъ союзомъ законного наслѣдства и приналежности до одного и того самого осередка церкви, до Папы. Численнî суть такожь нашî собратя въ въ епіскопскôмъ чинѣ, котрî теперъ стадомъ Христомымъ завѣдуютъ, однакожь всѣ сутъ въ рôвной мѣрѣ наслѣдникови св. Петра до послушеньства обовязанî и ему въ послушеньствѣ переданî, и прото всѣ съ собою сполученî.

Въ торжественнôй годинѣ при Тайной вечери, коли по пращальнôй бесѣдѣ Спасителя наступила Его первосвященича молитва, моливъ ся Ôнъ за своихъ апостолôвъ: „Отче святый, соблюди ихъ во имя Твое... да будутъ едино, якоже и мы“[1]) Близько девятьнайцятивѣкова исторія апостольского чина або римскокатолицкои іерархіи стоитъ передъ нами яко явное свѣдоцтво, що та молитва зôстала выслухана. И, хотя въ теперѣшности людска суспôльнôсть естъ дуже роздерта и розеднана, хотя боязнъ и непріязнь загрожуютъ згодливости и супокоеви, хотя ненависть и завистъ розъеднуютъ станы, племена, народы и царства, то супротивъ сихъ глубокосумныхъ проявъ, тымъ бôльше потѣшаючо стоитъ еднôсть вѣры, послушеньства и любови, котра въ царствѣ Христовôмъ учачу и учиму Церковъ обнимае, вѣрныхъ съ священиками и епіскопами сполучуе, и зновъ вѣрныхъ, священикôвъ и епіскопôвъ съ Папою.

Епіскопскій ювілей нашого св. Отця естъ пріятною нагодою, щобы зновъ передъ очами свѣта католицку еднôсть вызнати и дѣломъ заявити. Про то содержанемъ нашого спôльного пастырского слова до васъ най буде еднôсть, о котру Хрістосъ моливъ, до котрои Онъ самъ епіскопске и папске достоинство въ апостольскôмъ чинѣ сполучивъ.

Христосъ прійшовъ, щобы бути учителемъ и спасителемъ всѣхъ людей Его обявлѣне и Его благодатъ нѣкото не выключаютъ, они всѣмъ сутъданî. Однакожь тôлько немногî чули Его слова, коли тымъчасомъ всѣ Его чути повиннî. Не одовго полишивъ Ôнъ свѣтъ, а однакожъ хоче бути Спасителемъ всѣхъ людей, и для всѣхъ стоитъ законъ: „нѣстъ ни о единомъ же иномъ спасенія“[2]) Колижь до Отця повернувъ, що мало стати ся зъ Его наукою и що зъ Его благодатію? Наука и благодать довжнî були дôйти до всѣхъ народôвъ, и ажь до кôнця свѣта тревати, всѣмъ переслѣдованямъ противостояти и все земне перетревати. Ктожь мôгъ, кто смѣвъ пôдняти ся задачѣ тîже народамъ передати?

Дванайцять убогихъ мужѣвъ низкого походженя и невеликого образованя зъ приказу Спасителя роспочати се дѣло. Нѣмъ однакожъ Спаситель ôдôйшовъ, установивъ и уповажнивъ Ôнъ неустаюче заступництво: апостольскій чинъ. Сему чинови Христосъ передавъ свою науку и свою благодать; Ôнъ его на то покликавъ и установивъ, щобы царство ôдъ Него засноване, Его Церковъ, по цѣлому свѣтови ширивъ. Черезъ той апостольскій чинъ хотѣвъ Христосъ всюды свою науку проповѣдати, свою благодать удѣляти, своею Церковью управляти. До всѣхъ пôславъ Ôнъ своихъ Апостолôвъ, и всѣмъ, котрî Спасителя глядаютъ, Ôнъ самъ на чинъ Апостолôвъ вказавъ. Для того огортае Ôнъ тойже божою величью, удѣляе ему своеи власнои поваги, прирѣкае ему свою безнастанну помôчь. Якъ Христосъ ôдъ Отця, такъ тî, що двигаютъ апостольскій чинъ, зôстали ôдъ Христа пôсланî; якъ Христосъ яко посередникъ межи Богомъ а грѣшною людскостію являеся, такъ тî, що двигаютъ апостольскій чинъ, яко посередники межи Христомъ а спасеною людскостію по нѣмъ.

---

[1]) Іоанъ 17, 11. [2]) Дѣян. 4, 11.

Св. Евангеліе оповѣдае намъ, съ якою старанностію нашь Господь апостольскій чинъ приготовивъ, якъ Ôнъ тойже передъ своимъ вознесенемъ на небо торжественно установивъ и особливо тогожь єднôсть приобѣцявъ и урядивъ.

I.

Великû товпы людей наплывали къ Спасителю, шукали Его и товаришили Ему въ Его подорожахъ. Многû прійшли и Его зновъ опустили. Деякû прійшли, пôшли въ слѣдъ за Нимъ и зôстали Му вѣрнû. Они сталися Его учениками. Декотрыхъ однакожь Ôнъ самъ выбравъ и покликавъ. Були то дванайцять Апостолôвъ.

А хотя они Му охотно и заразъ [1]) послѣдовали, то всетаки Господь много разôвъ згадувавъ, що выбôръ и покликанє вôдъ Него выйшли [2]). Ôнъ взявъ ихъ выхованє цѣлкомъ въ свои руки, напоминавъ и объучавъ ихъ. Товпы слѣдовали за Нимъ и слухали Его, але на сихъ выбраныхъ ученикôвъ звертае Ôнъ особливу увагу. Ôнъ помагае ихъ розумѣню, имъ дае Ôнъ „вѣдати тайны царствія Божія.“ [3])

Вскорѣ прійшовъ день, коли намѣры Господа яснѣйше выступили. Ôнъ именувавъ сихъ дванайцять своими Апостолами.[4]) — Еще нѣчого не сказавъ о будучихъ правахъ и обовязкахъ и задачахъ апостольства. Въ дбалôй любови зачинае Ôнъ введенє въ чинъ апостольскій не зъ тымъ, що есть пригнетаючо велике и могуче, лишь съ тымъ, що есть легке и миле. Ôнъ постановивъ, щобы дванайцять при Нѣмъ зôстали, и щобы ихъ на проповѣдь выслати. [5]) Въ своѣй благодатнôй близости хотѣвъ ихъ держати, щобы ихъ поволи такъ выобразувати, щобы они замѣсть Него св. чинъ сповняти могли. Съ малыми начатками, въ вузкихъ границяхъ мали они почати, колись але мавъ цѣлый свѣтъ бути полемъ ихъ працѣ. Цѣлкомъ тѣсно сполучуе Спаситель Апостолôвъ съ собою, съ своею особою и своимъ дѣломъ О собѣ сказавъ Ôнъ: „Азъ есмь свѣтъ міру“ [6]) або: „Егда въ мірѣ есмь, свѣтъ есмь міру“[7]); до Апостолôвъ рекъ Ôнъ: „Вы есте свѣтъ міра“[8]) Повторно запевнявъ Ôнъ Апостолôвъ: „Отметаяй ся васъ, Мене отметаетъ ся,“ „Иже васъ пріемлетъ, Мене пріемлетъ“ „Слушаяй васъ Мене слушаетъ“ [9])

Не можемъ, любезнû о Господѣ, довше задержуватися при численныхъ объявахъ благосклонности, котрою Апостолы ôдъ нашого Господа до свого будучого званя выховувалися. Пригадаймо собѣ лишь на то, якъ Христосъ апостольскій чинъ дѣйстно установивъ, а при тôмъ особливо тогожь єднôсть приготовивъ и урядивъ.

II.

„Христосъ возлюби церковь“ каже намъ св. Павелъ.[10]) То само каже намъ кождый образъ св. креста, бо за свою Церковь пôйшовъ Христосъ на смертъ. То само говоритъ намъ кождый дôмъ Божій, а тамъ передовсѣмъ присутнôсть Христа въ найсвятѣйшôй Тайнѣ Евхаристіи. Все, що Христосъ зробивъ и терпѣвъ, все то було для Его Церкви.

Що за величава хвиля мусѣла се бути, коли нашь Господь и Спаситель вперше о тôй любови свого серця говоривъ! [11]) Се було при Кесаріи Филиповôй,

---

[1]) Маѳ. 4, 20. Марк. 1, 18. Лук. 5. 28. [2]) Марк. 3, 13. Іоан. 6, 71; 15, 16. [3]) Марк. 4, 11. Лук. 8, 10. [4]) Маѳ. 10, 1. и слѣд. Марк. 3, 13, слѣд. Лук. 6, 12. слѣд. [5]) Марк. 3, 14. [6]) Іоан. 8, 12. [7]) Іоан. 9, 5. [8]) Маѳ. 5, 14. [9]) Маѳ. 10, 40. Лук. 10, 16. Іоан. 13, 20 [10]) Ефес. 5, 25. [11]) Маѳ. 16, 13—20.

тогды пытавъ Ôнъ своихъ ученикôвъ, за кого Его свѣтъ держитъ, и за кого они Его уважають? Петро ôдповѣвъ: „Ты єси Хрістосъ Сынъ Бога живаго.“

До сего неминаючого исповѣданя долучивъ Іисусъ Христосъ неминаючу обѣтницю. Высокій образъ его святои обручницѣ, католицкои церкви стоявъ передъ его божими очима. Ôнъ ю величає яко славну побѣдительку, котрои всѣ ворожû силы не перемогутъ; такъ тихо дѣлаюча сила минаемости, якъ и голосно лютуюче переслѣдоване: „Врата адова не одолѣютъ єй.“ Бо она стоитъ не на непевнôй хитаючôй ся земли, лишь на скалѣ, котру Богъ за основу еи крѣпости и еи єдности зробивъ· Анѣ минаемôсть, анѣ жадне переслѣдоване не може Церкви противстати, бо Богъ самъ держитъ скалу и стереже еи.

Якъ Христисъ Господь прочихъ Апостолôвъ самъ выбравъ и поклякавъ, такъ передовсѣмъ Сімона, сына Іоны. Ему однакожь давъ заразомъ нове имя: Кифа або Петръ, с. є. скала мавъ ôнъ называти ся. Тамъ въ Кессаріи Филиповôй объявивъ Господь, що се имя значитъ: Ты еси Петръ и на семъ камени созиждуцерковь мою, и врата адова не одолѣютъ ей. И дамъ ти ключи царства небеснаго: и єже аще свяжеши на земли, будетъ связано на небесѣхъ, и єже аще разрѣшиши на земли, будетъ разрѣшено на небесѣхъ.[1])

Розважѣтъ, любезнû о Господѣ, величнôсть сеи хвилѣ, значене сихъ слôвъ, неизмѣриму донеслôсть сеи установы, котра тутъ заряджена зôстала. Тутъ эднôсть Церкви на всѣ часы усталена и на тôй еи неминаемôсть основана.

Такожъ и другû Апостолы и ихъ наслѣдники могутъ „вязати и разрѣшати“[2]), яко церковна зверхнôсть отримали они правдиву власть правлѣня, св. Петро однакожъ и его наслѣдники съ ключами царства небесного отримали найвысшу власть правленя въ царствѣ Божôмъ. Черезъ се апостольскій чинъ стає ся правдиво єдиный, папство основнымъ и угольнымъ каменемъ всеи церковнои єдности и неминаемости. Ботъ самъ се запоручивъ и старунокъ о се на себе принявъ, щобы сей основный и угольный камень нѣколи не захитавъ ся, анѣ не минувъ ся.

Установлене апостольского чина зôстало довершене по смерти Господа передъ Его вознесенемъ на небо, и Петро отримавъ повноту апостольскои власти. Воскресшій Спаситель, побѣдитель свѣта и грѣха, смерти и пекла, являе ся съ видимыми и дотыкальными знаменами побѣды, прославлеными близнами, Апостоламъ; имъ своимъ товаришамъ посвящае Ôнъ 40 днѣвъ передъ своимъ вознесенемъ на небо; царство Боже єсть найзнаменитшихъ предметомъ его наставленій[3]). Яснѣйше и выразнѣйше говоритъ Ôнъ тутъ о великости а тревалости и величности свого царства, о правахъ и обовязкахъ и задачахъ Апостольства, понеже говоритъ: Якоже посла мя Отець и Азъ посылаю вы[4])

Коли запытаемъ куды и за чимъ Спаситель своихъ Апостолôвъ посылає, то его власнû слова дають пояснене: „Шедше убо научите вся языки, крестяще я“[5]) Шедше въ міръ весь, проповѣдите Евангеліє всей твари“[6]) „Учаще ихъ блюстився, єлика заповѣдахъ вамъ“[7]) И будете ми свидѣтели даже до послѣднихъ зимли“[8]).

Они довжни прото всѣмъ людемъ Его науку проповѣдати, Его благодать удѣляти и Его Церковъ строити Помôчъ же, котру Господь своимъ Апостоламъ до сего всю силу людску перевыстаючого дѣла удѣливъ, то єсть святый Духъ. Ôнъ наставитъ ихъ на всяку истину[9]) и постарає ся о то, щобы науку Іисусову вѣрно заховали и непомильно учили[10]), и будетъ зъ ними въ вѣкъ.[11])

---

[1]) Маѳ. 16, 18, 19. [2]) Маѳ. 18, 18. [3]) Дѣян. 1, 3. [4]) Іоан. 20, 21. [5]) Маѳ. 28, 19. [6]) Марк. 16, 15. [7]) Маѳ. 28, 20. [8]) Дѣян. 1, 3—9. [9]) Іоан. 16, 13. [10]) Іоан. 14, 26. [11]) Іоан. 14. 16.

III

Всѣ сй слова Іисуса Христа сягають делеко по за сметрь Апостолôвъ: до нихъ, но такожъ и до всѣхъ ихъ законныхъ наслѣдникôвь були они звернені. Погляньте вспять любезнѣйші о Господѣ, на довгій рядъ нашихъ попередникôвъ, погляньте въ будучнôсть на нашихъ наслѣдникôвъ въ епіскопскôмъ чинѣ, до насъ всѣхъ выйшовъ приказъ Господень, до насъ Его пôсланництво, такожь и намъ єсть приречена Его помôчь. Однакожь едино есьмо всѣ въ едности апостольского чина, позаякъ мы найвысшому пастыреви Церкви и Намѣстникови Іисуса Христа радо повинуємъ ся. Ему есть дане право, цѣле стадо Христово, яко свое власне уважати, и цѣле стадо Христово, епіскопы, священники и вѣрні суть єму пôдчинені. Божь се бувъ его власный божій чинъ пастырскій, котрый Христосъ св. Петру и его наслѣдникамъ передавъ, коли торжественнымъ способомъ до него говоривъ: „Паси агнцы моя, паси овцы моя!“[1]).

Христосъ самъ есть отже жереломъ такъ апостольского чина въ загалѣ, якъ особенно едности тогожь. Ôнъ сю еднôсть яко незмѣнный основный законъ Церкви проголосивъ, о еи удержане горячо моливъ, ôнъ еѣ заховуе своею всемогучою помочью.

Коли однакожъ Спаситель о еднôсть апостольского чина до Отця моливъ ся: „Соблюди ихъ во имя Твое, — да будутъ едино“ звернули ся въ первосвященичôй молитвѣ Его очи и Его серце къ едности цѣлои Церкви Его: Не о сихже молю токмо, но и о вѣрующихъ словесе ихъ ради въ мя: да вси едино будутъ... и міръ вѣру иметъ, яко ты мя послалъ єси[2]).

Глядѣть, Любезні о Господѣ, якъ велике значенье нашь Господь привязуе до церковнои едности. По нѣй мае ся пôзнати, що Ôнъ ôдъ Отця пôсланый есть яко Спаситель всѣхъ людій; по нѣй пôзнати, що Его громада есть дѣломъ Божимъ, его Церковъ есть спасенне заведене Боже. Кто се знамя розумѣе и до едности церковнои прилучуе ся, той слѣдуе за покликомъ Спасителя, той ходитъ не въ темнотѣ блуда, тôлько въ свѣтлѣ Божои правды, не дорогою зôпсутя, котрою многі ступають, лишь путемъ до неба, котрый намъ Христосъ отворивъ. Кто однакожь знамени даного Христомъ розумѣти не хоче, и ôдъ едности церковнои ôддѣляе ся, той ôддѣляе ся ôдъ Церкви Христовои и ôддѣляе ся ôдъ Христа самого. Кто вкôнци еднôсть церковну по истинѣ не высоко цѣнитъ, або навѣтъ рôвнодушнымъ для неи есть, той въ церковнôмъ послушеньствѣ и церковнôмъ дусѣ охолодне, охолодне такожь въ католицкôй вѣрѣ и въ христіяньскôй любови.

Еднôсть церкви есть вправдѣ такъ неминаюча, якъ и Церковъ сама, основы церковнои едности, папства, не одолѣютъ ворота адові; церковна еднôсть всего апостольского чина во вѣки не всколебае ся, — але церковне послушеньство и христіяньска любовъ поодинокого, а навѣтъ цѣлыхъ народôвъ могутъ рости або малѣти. И для того може у поодинокихъ, якъ и у всѣхъ народôвъ свѣдомôсть церковнои едности и еи силы стати ся сильнѣйшою, сердечнѣйшою, спасеннѣйшою, або малѣти и заумерти.

Мы вже, Любезнѣйші о Господѣ! увагу вашу на то звертали, якъ потѣшаючій єстъ образъ церковнои єдности, коли противно незгода и непріязнь по свѣтѣ ширитъ ся. „Востанетъ бо языкъ на языкъ“ такъ Христосъ прорѣкъ[3]). На нашь глубокій смутокъ переймае насъ часомъ страшлива гадка, чи сй слова передъ нашими очима не сповняютъ ся. Задля того просимо и молимо васъ, любезнѣйші о Господѣ, словами св. Павла: „Тожде мудрствуйте другъ ко другу о Христѣ Іисусѣ“[4]) „Тщаще ся блюсти єдиненіє духа

---

[1]) Іоан. 21, 15—17. [2]) Іоан. 17, 11, 20, 21, 23. [3]) Мае. 24, 7. Марк. 13, 8. Лук. 21, 10. [4]) Рим. 15, 5.

въ союзѣ мира“[5]) Единодушнѝ будьте єдностію въ вѣрѣ, котра „побѣждаєтъ міръ“[6]) заховайте єднôсть духа послушеньствомъ и любовію, котрѝ суть союзомъ мира.

Оживляйтежь въ собѣ, Любезнѣйшѝ о Господѣ, вѣру, послушеньство и любовъ! Тогды свѣдомôсть церковнои єдности буде въ васъ сильна, и тоижь благословеня повнѝ мира удѣлятъ ся житю поодинокихъ громадъ, родинъ и народôвъ. Позаякъ тѝ благословеня намъ такъ дуже суть потребнѝ, користаємо зъ предстоячого ювілейного торжества нашого вспôльного Ôтця, торжества церковнои єдности, щобы вамъ пригадати обовязки послушеньства и любови: Окажѣтъ ся вѣрными дѣтьми св. Церкви, громадѣтъ ся съ нами около престола св. Петра.

Тамъ на наслѣдника св. Петра, на Льва XIII. звернѣмъ нашь взôръ и радôсно приспособѣмъ ся до торжествованя его ювілейного дня. Навѣрно святѝ сутъ поводы, котрѝ насъ до того спонукуютъ; святѝ будутъ дѣйства, котрыхъ зъ того надѣемъ ся. Единодушно зберутъ ся католики округа земного на скалѣ Петра и знамена Церкви Христовои въ торжествѣ ювілейнôмъ его Намѣстника на ново заяснѣютъ.

Однакожь чи годитъ ся торжество святочне, коли Намѣстникъ Іисуса Христа своеи свободы и свого панованя есть позбавленый? Навѣрно бажаемъ св. Отця при сѣмъ торжествѣ въ повнôмъ уживаню приналежнои ему свободы, въ полнôмъ посѣданю свого права бачити и оплакуемъ поновно тѝ кривды, котрыхъ дôзнае. Але и се Любезнѣйшѝ о Господѣ, есть апостольске успособлене, середъ терпѣнь задля Христа радовати ся. Божь въ узахъ писавъ[7]) Апостолъ народôвъ: „Радуйтеся всегда о Господѣ: и паки реку, радуйте ся,“[8]) Скорбь була его хвалою[9]), Ôнъ преизбыточествуе радостію о всякой печали[10]). Пôднесѣмже нашѝ серця къ высотѣ сихъ мыслей и принесѣмъ нашому св. Отцю въ ювілейный празникъ нашѝ молитвы, нашѝ обѣты и нашѝ дары.

Се буде любезнѣйшѝ о Господѣ, правдивый выразъ нашои торжественнои радости: ревна молитва за Намѣстника Христового, щобы Господь Богъ его удержавъ, и передъ его неприятелями хоронивъ; потôмъ обѣтъ вѣрности що въ послушеньствѣ папѣ жити и умирати хочемъ; вкôнци дары (жертвы) добровôльнѝ и богатѝ, пôсля кождого стану и маетку.

Повсюду мусятъ зъ року на рôкъ правительства и заступники народôвъ надъ податками и тягарами радити; мы выконуемъ апостольску власть, коли просимо, вы оказуете дѣтинне послушеньство, коли добровôльно даете. Середъ захланного свѣта, де все за зыскомъ жене и лише дае задля нового зыску въ грошахъ або чести або уживаню, заявитъ ся черезъ васъ высокôсть католицкого духа, котрый зъ дѣтинного привязаня надприродного рода, свои дары подае, котрый въ тихости дае, котрый дае, щобы дати. Середъ наруги свѣта, котрый нашѝ прошеня высмѣвае, а вашѝ дары мало цѣнитъ, наша радôсть буде обыльна, позаякъ найдемъ спосôбнôсть задля Намѣстника Христового упокорятися.

Любезнѝ о Господѣ! Благодать со всѣми вами любящими Господа нашего Іисуса Христа въ неистлѣніи[11]) котрѝ Его въ его Намѣстнику на земли чтите; милосердному же Богу „Могущему паче вся творити во преизбыточествію, ихже просимъ или разумѣемъ“ „Тому слава въ церкви о Христѣ Іисусѣ, во вся рода вѣка вѣковъ. Аминь.[12])

Дано въ недѣлю 24. по Сош. св. Духа, въ роцѣ спасеня 1892.

Францъ де Павльо Кардиналъ Шенборнъ, Князь Архіепископъ Пражскій.
Албінъ Кардиналъ Дунаєвскій, Князь епископъ Краковскій.

---

[5]) Ефес. 4, 3. [6]) 1. Іоан. 5, 4. [7]) Фил. 1. 13. [8]) Фил. 4, 4. [9]) Рим. 5, 3. [10]) Кор. 7, 4. [11]) Ефес. 6, 24. [12]) Ефес. 3, 20, 21.

Антоній Кардиналъ Груша, Князь Архіепископъ Вѣденьскій.
Фульгентій Царевъ, Архіепископъ, Епископъ Лесіны.
Северинъ Моравскій, Архіепископъ Львôвскій, обр. лат.
Алойсій Маѳія Цорнъ, Князь Архіепископъ Гориціи.
Іоанъ Ев Галлеръ, Князь Архіепископъ Сольногородскій.
Григорій Раічевичь, Архіепископъ Зары.
Сильвестеръ Сембратовичь, Архіепископъ Львôвскій, обр. гр.
Ісаакъ Николай Ісаковичь, Архіепископъ Львôвскій, обр. орм.
Іоанъ Крест. Цвергеръ, Князь, Епископъ Секавы.
Маѳей Іосифъ Біндеръ, Епископъ зъ св. Пелтенъ.
Іосифъ Іоанъ Ев. Гайсъ, Епископъ Королевогородскій.
Антоній Іосифъ Фоско, Епископъ Себеніка.
Іоанъ Неп. Главіна, Епископъ Тріесту Капо де Істріи.
Францъ Ферретичь, Епископъ Веліи.
Георгій Коппъ, Князь Епископъ Вроцлавскій.
Лука Солецкій, Епископъ Перемыскій, обр. лат.
Ігнатій Лобосъ, Епископъ Тарнôвскій.
Іммануилъ Іоанъ Шебель, Епископъ Літомерицу.
Францъ Сал. Бауеръ, Епископъ Берненьскій,
Маѳей Водопіць, Епископъ Рагузы.
Симонъ Айхнеръ, Князь Епископъ зъ Бріксенъ.
Яковъ Міссія, Князь Епископъ Любляны.
Іоанъ Крест. Фляппъ, Епископъ Паренцо-Полѣ.
Мартинъ Іосифъ Ржіга, Епископъ съ Будвейсъ.
Евгеній Кароль Валлюссі, Князь Епископъ Триденту.
Іосифъ Конъ, Князь Епископъ зъ Гуркъ.
Францъ Марія Доппельбауеръ, Епископъ Лінцу.
Михаилъ Напотнікъ, Князь Епископъ Лаванту.
Филипъ Накіць, Епископъ, Спалато-Мараски.
Юліянъ Пелешь, Епископъ Перемыскій обр. гр.
Юліянъ Куиловскій, Епископъ Станиславôвскій обр. гр.
Іосифъ Ганель, Капітульный Выкарій зъ Оломуца.

Удѣляючи всеч Духовеньству се вспôльне Посланє пастырске Архіепископôвъ и Епископôвъ Австрійскихъ, приказуемъ:

1. Щобы всеч. Душпастырѣ се посланє въ найблизшу недѣлю по отриманю тогожъ, пôдчасъ службы Божои народови вмѣсто проповѣди ôдчитали, и пôсля потребы пояснили.

2. Щобы вѣрнымъ оповѣстили, що въ три дни святочнû с. е. въ праздникъ Рождества Господнего, Нового року и Стрѣтеня, збирати будутъ въ церкви ôтъ вѣрныхъ датки, въ цѣли зложеня Святѣйшому Отцю дару ôдъ Русинôвъ. Позаякъ звѣсно намъ, що народъ нашь есть убогій, що часы сутъ тѣснû, и що прото богатыхъ дарôвъ жадати не можь, то кождый, хотьбы найменшій датокъ, але зъ любови къ Святѣйшому Отцю даный, буде пріятный и цѣнный. Сподѣемъ ся такожь, що всеч. Духовеньство власнымъ примѣромъ своимъ пôсля силъ и можности заохотитъ вѣрныхъ до сего дѣла. Узбиранû датки Всеч. Душпастырѣ перешлютъ до Ординаріяту, котрû то датки зъ всѣхъ трехъ діецезій руско-католицкихъ разомъ зôбранû, будутъ врученû Святѣйшому Отцю яко даръ ôдъ Русинôвъ.

3. Щобы всеч. Душпастырѣ оповѣстили вѣрнымъ, що сей ожиданый день ювілейный припадае на д. *7 (19) Лютого 1893. р. въ недѣлю Сыропустну,* и що въ той день въ честь реченого ювілея ôдправитъ ся торжественне Богослуженє. Въ тôй цѣли такожь приказуемъ:

4. Въ недѣлю сыропустну д. 7 (19 Лютого 1893. до воскреснои Службы прилучити Службу благодарственну и по молитвѣ заамвонной при выставлевыхъ святѣйшихъ Тайнахъ ôдспѣвати благодарственный имнъ св. Амбросія: „Тебе Бога хвалимъ“, по чѣмъ всеч. Отцѣ удѣлятъ вѣрнымъ благословене святѣйшими Тайнами при словахъ: „Спаси Боже люди твоя“, а по укôньченю службы Божои мае ся ôдспѣвати Святѣйшому Отцю „Сотвори Господи многая лѣта“ три разы, и черезъ пôвъ годины дзвонити во всѣ дзвоны.

Отъ Еп. Ординаріата.

Перемышль, дня 14. Студня 1892.

† Юліанъ
Епископъ.

Гуномъ С. Ф. Піонткевича въ Перемышли.